

V E N D I M
“NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË”

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Fehmi Abdiu,	Kryetar i Gjykatës Kushtetuese
Zija Vuci,	Anëtar i “ “
Hajredin Fuga,	Anëtar i “ “
Alfred Karamuço,	Anëtar i “ “
Kristofor Peçi,	Anëtar i “ “
Kujtim Puto,	Anëtar i “ “
Sokol Sadushi,	Anëtar i “ “
Sabri Rrapi,	Anëtar i “ “

me sekretare Arbenka Lalica, në datat 18.04.2000 dhe 04.05.2000, mori në shqyrtim në seancë gjyqësore me dyer të hapura çështjen nr.25 Akti, që i përket:

KËRKUES: AGIM EGRO, përfaqësuar nga avokat Përparim Sanxhaku.

O B J E K T I

Shfuqizim si antikushtetues i Vendimit nr.282, datë 23.06.1999 të kolegjit penal të Gjykatës së Lartë.

BAZA LIGJORE: Neni 42/1 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë

Kërkuesi ka parashtruar këto shkaqe për shfuqizimin si antikushtetues të vendimit të kolegjit penal të Gjykatës së Lartë:

Çështja penale në ngarkim të tij është shqyrtuar në kolegjin penal të Gjykatës së Lartë në mungesë dhe pa iu komunikuar rekursi i prokurorit pranë Gjykatës së Apelit Tiranë, ndonëse gjatë gjithë kohës, nga data 30.06.1998, ka jetuar në banesën e tij në Yzberisht, kohë kur Gjykata e Apelit urdhëroi lirinë e tij nga burgu, pasi e dënoi me 4 vjet burg me kusht për 5 vjet kohë.

Nuk i është komunikuar as dita e gjykimit. Nuk është respektuar neni 435/2 i Kodit të Procedurës Penale, pasi nuk i është caktuar mbrojtës kryesisht, për të cilin duhet të njoftohej.

Po kështu, Vendimi i Gjykatës së Lartë, vjen në kundërshtim edhe me nenin 437/4 të Kodit të Procedurës Penale, ku veç të tjerash parashikohet edhe rregullsia e lajmërimeve të palëve në proces.

Në këto rrethana, i është mohuar e drejta e mbrojtjes, pasi është gjykuar e dënuar në mungesë, duke u zhvilluar një proces i parregullt ligjor.

GJYKATA KUSHTETUESE

pasi dëgjoi shpjegimet e avokatit të kërkuesit dhe shqyrtoi çështjen në tërësi,

V Ë R E N

Kërkuesi Agim Egro me Vendimin nr.48, datë 05.02.1998 të Gjykatës së rrethit Tiranë, është deklaruar fajtor për veprën penale të vrasjes me dashje në dëm të viktimës Lulëzim Egro dhe për armëmbajtje luftarake pa leje duke e dënuar përfundimisht për të dy veprat penale me 14 vjet burgim.

Mbi ankimin e të gjykuarit, Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr.277, datë 10.06.1998, ka vendosur ndryshimin e cilësimit ligjor të veprës penale nga vrasje me dashje në vrasje nga pakujdesia dhe në bazë të nenit 85 të Kodit Penal e ka dënuar me 4 vjet burgim. Ka lënë në fuqi atë vendim për veprën penale të armëmbajtjes pa leje, që e kishte dënuar me 2 vjet burgim. Pasi ka bërë bashkimin e dënimeve, në bazë të nenit 55 të Kodit Penal, përfundimisht e ka dënuar me 4 vjet burgim. Në bazë të nenit 59 të Kodit Penal ka pezulluar vuajtjen e mëtejshme të dënimit, me kusht për 5 vjet kohë, duke urdhëruar lirinë e menjëhershëm të të pandehurit.

Mbi rekursin e ushtruar nga prokurori pranë Gjykatës së Apelit kundër vendimit të Gjykatës së Apelit Tiranë, kolegji penal i Gjykatës së Lartë me vendimin nr.282, datë 23.06.1998, ka ndryshuar vendimin e kësaj të fundit, duke e deklaruar fajtor të gjykuar për vrasje me dashje dhe në bazë të nenit 76 në lidhje me nenin 53 të Kodit Penal, e ka dënuar me 7 vjet burgim. Ka lënë në fuqi vendimin në lidhje me veprën penale të armëmbajtjes pa leje, parashikuar nga neni 278/2 i Kodit Penal.

Në zbatim të nenit 55/3 të Kodit Penal përfundimisht e ka dënuar me 7 vjet burgim.

Nga gjykimi i kësaj çështje në seancën plenare të Gjykatës Kushtetuese, rezultoi se nuk vërtetohet që t'i jetë komunikuar kërkesit rekursi i prokurorit pranë Gjykatës së Apelit Tiranë. Kolegji penal i Gjykatës së Lartë, e ka gjykuar dhe e ka deklaruar fajtor të pandehurin në mungesë dhe pa pjesëmarrjen e mbrojtësit. Në këtë rast ajo gjykatë ka shkelur neni 31/ç të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë, duke i mohuar të drejtën e mbrojtjes kërkesit, pra është bërë një proces i parregullt ligjor, në kundërshtim me nenin 42/1.

Gjykata Kushtetuese, veç konstatimit se në aktet e dosjes nuk është kopja e komunikimit të rekursit kërkesit, në bazë të nenit 41 të ligjit nr.8577, datë 10.02.2000 "Për organizimin e funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë", pyeti me cilësinë e dëshmitarëve Kryesekretaren e gjykatës së rrethit Tiranë Flutura Kadiu, sekretaren e po kësaj gjykate Veronika Vata, e cila merret me komunikimin e akteve të asaj gjykate si dhe Drita Qerimin, që punon në Kryesekretarinë e Gjykatës së Lartë.

Këto dëshmitare, deklaruan se sipas rregullave ekzistuese, në sekretarinë përkatëse, dosja nuk dorëzohet në Gjykatën e Lartë pa u shoqëruar me dëftesën që vërteton komunikimin e rekursit. Por, për rastin konkret, nga shpjegimet e tyre nuk u provua që të jetë bërë ky komunikim në format e parashikuara në nenet 132 e 140 të Kodit të Procedurës Penale.

Rezultoi gjithashtu se në gjykimin e çështjes në kolegjin penal nuk janë mbajtur parasysh kërkesat e pikave 3 e 4 të nenit 437 të Kodit të Procedurës Penale, për verifikimin e legjitimitetit të palëve dhe të rregullsisë së lajmërimeve.

Në rrethanat e lartpërmendura, konkludohet se kolegji penal nuk ka patur parasysh edhe pikën 1 të nenit 33 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë, ku sanksionohet se kushdo ka të drejtë të dëgjohet para se të gjykohet. Ky parim i Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë, parashikohet edhe në nenin 6 të Konventës Evropiane për të drejtat e njeriut. Është e qartë se shkeljet e lartpërmendura të lejuara nga kolegji penal i Gjykatës së Lartë, cënojnë parimin e mbrojtjes në gjyq dhe influencojnë drejtpërsëdrejti negativisht në dhënien e drejtësisë.

Pra, në këtë çështje del se është zhvilluar një proces i parregullt ligjor, për rrjedhojë vendimi i atakuar i kolegjit penal të Gjykatës së Lartë, duhet të shfuqizohet si antikushtetues.

Sipas nenit 77 të ligjit "Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë", vendimet e gjykatave të çdo shkalle, të cilat shfuqizohen nga Gjykata Kushtetuese, nuk kanë fuqi juridike që nga çasti i marrjes së tyre. Në këto rrethana, duhet të urdhërohet lirimi i të gjykuarit nga burgu. Për realizimin e këtij detyrimi ligjor, në bazë të pikës 3 të nenit 81 të ligjit nr.8577, datë 10.02.2000, ngarkohet Prokurori i Përgjithshëm, i cili do të veprojë në bazë të neneve 67, 68 dhe 69 të ligjit nr.8328, datë 16.04.1998 "Për të drejtat dhe trajtimin e të dënuarve me burgim", ku parashikohet se lirimi i të dënuarve bëhet në bazë të ligjit, në rastin konkret me urdhër të prokurorit.

Gjykata Kushtetuese, çmon se ky vendim ka të bëjë me mbrojtjen e të drejtave kushtetuese të individit, prandaj, në bazë të nenit 26/1 të ligjit "Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë", do të hyjë në fuqi me shpalljen e tij.

PËR KËTO ARSYE

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në bazë të nenit 134 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë si dhe të neneve 26,72,77,81 dhe 86 të ligjit nr.8577, datë 10.02.2000 "Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë", me shumicë votash,

V E N D O S I:

1. Shfuqizimin si antikushtetues të vendimit nr.282, datë 23.06.1999 të kolegjit penal të

Gjykatës së Lartë dhe dërgimin për rishqyrtim po në atë kolegji.

2. Të ngarkojë Prokurorin e Përgjithshëm për të kryer veprimet përkatëse, për lirimin e kërkuarit, Agim Egro.

Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi me shpalljen e tij.

Tiranë, më 24.05.2000

Nr.25 i Regj. Themeltar

Nr.33 i Vendimit

MENDIMI I PAKICËS

Jam kundër mendimit të shumicës për arsyet që parashtroj më poshtë:

Në Gjykatën Kushtetuese çështja nuk ka ardhur të shqyrtohet në themel si çështje penale, por si një proces gjyqësor (ligjor) ndaj të cilit kërkuar ka kërkuar ushtrimin e kontrollit kushtetues. Është kjo arsyeja themelore nga nisem për të konkluduar se në këtë proces, barra e provës i përkiste kërkuarit. Në këtë aspekt, ishte ai që duhet të sillte provat e nevojshme e të mjaftueshme për të mbështetur pretendimin e tij kryesor, atë të mosnjohjes me rekursin e ushtruar nga prokurori i Apelit.

Nga sa parashtroi kërkuar, nga këqyrja e dosjes gjyqësore përkatëse si dhe nga shpjegimet e personave të pyetur në seancë, nuk mund të konkludohet në mënyrë kategorike se rekursi nuk është komunikuar. Është e vërtetë (përsa pretendohet nga kërkuar), se në dosje nuk gjendet akti i komunikimit të rekursit, por është po aq e vërtetë se (qoftë edhe me sy të lirë) konstatohet që nga dosja është hequr një dokument, i cili nuk mund të mos ishte akti që vërteton komunikimin e rekursit. Edhe mënyra e heqjes (çngjijtja) nuk flet në favor të tezës së ngritur nga kërkuar.

Janë këto, disa nga argumentet që vërtetojnë se në këtë çështje pretendimet e kërkuarit mbeten të paprovuara plotësisht, sepse provat kontestojnë njëra-tjetrën dhe nuk mund të shërbejnë si bazë për një qëndrim kategorik por kërkesës, ashtu siç ka vendosur shumica.

Tiranë, më 24.05.2000

ANËTARI
A. Karamuço